

pleie maasse ogsaa Fattigudgifterne, saaledes at en Del af disse Omkostninger førtes over paa Staten. Men det er et Spørgsmaal, jeg erkjender ikke kan komme ind under Diskussionen i nærværende Forhandling eller finde sin Plads i den foreliggende Lov. Jeg har derfor kun lige villet antyde det. — Der er i Retsvidenskaben og i det Hele taget paa det retslige Omraade en Sætning, som glæder sig ved et ganske almindeligt og udelst Bifald, og det er den Sætning, at den, som har forjet sig, skal straffes, men den, som ikke har forjet sig, skal ikke straffes. Det er en Sætning, om hvilken der ikke paa nogen Maade synes at kunne disputeres; men dog er der i dette Lovforslag en Bestemmelse, som iøvrigt er optagen efter Forbilledet, Loven om den kjøbenhavnske Indomskskat af 19de Februar 1861, og som afviger paa det Allerbestemteste fra den Sætning, jeg nævnedede, og det er den Bestemmelse i § 36, at, naar en Mand har angivet sin Skatteindtægt urigtigt og dette ikke opdages, medens han lever, men først efter hans Død, skulle hans Arvinger straffes derfor. Man har fundet denne Regel i det Lovbud, jeg nævnedede, men jeg antager, at de ærede Forslagsstillere slet ikke have stænket dette Spørgsmaal nogen Opmærksomhed; de have taget Reglen som den stod i Loven af 19de Februar 1861, dog med en Tilføielse af en restriktiv Frist af to Aar, som ikke stod i den ældre Bestemmelse, idet man har fundet det billigt, at man ikke straffede Fædrenes Misgjerninger, Fædrenes Forseelser paa Børnene udover en Tidsgrense af to Aar. Jeg tror, at det er rigtigere at holde Principet fast og kun straffe den, som har forjet sig, og ikke den, som ikke har forjet sig. Denne Bestemmelse i Lov af 19de Februar 1861, som de Herrer Forslagsstillere have optaget, er, som jeg skal have den Ære at oplyse, aldeles enstaaende i vor Lovgivning. Der findes ikke i vor Lovgivning et eneste Exempel undtagen netop dette paa, at man straffer Børnene for det, som deres Forældre have forjet, eller straffer Andre end dem, som have forjet sig. Det har hidtil været tvivlsomt, om ikke Stempelbøder kunde paalægges Boer; men jeg kan have den Ære at meddele, at ved en Decision af den kongelige Landsover- samt Hof- og Statsrets Skifteskommission, som netop er falden idag, er dette Spørgsmaal afgjort derhen, at heller ikke Stempelbøder paahviler det Arvingerne at betale for saadanne Forseelser, som ere begaaede af den Afsdøde. Jeg skal lade være usagt, hvad der har været Anledningen til, at den nævnte Bestemmelse kom ind i Loven af 19de Februar 1861, hvorefter man straffer Børnene for

Forældrenes Misgjerninger. Jeg tør ikke sige, hvad Grunden er, thi jeg har ikke undersøgt det, men formodentlig har det været Hensynet til, at Manden skulde være bange for, at hans Forseelse skulde opdages efter hans Død og saa af Rænksomhed for, at noget Saadant ikke skulde gaa ud over hans Arvinger, lade være at komme med urigtige Skatteangivelser. Jeg tror nu i Virkeligheden ikke, at dette har Stort at betyde, thi naar man gjør en urigtig Skatteangivelse og ikke er bange for derfor i levende Live at komme til at betale Bøden, saa at den sammen med Skatten udgjør det Tidobbelte, tror jeg ikke, der kan være noget særlig Afstrækkende for Vedkommende i, at hans Arvinger kunne komme til at betale det dobbelte Beløb. For ikke at blive misforstaaet maa jeg udtrykkelig bemærke, at selve Skattebeløbet, selve det Beløb, som burde være betalt af den Afsdøde, maa naturligvis Arvingerne, hans Bo, betale, men ikke en Straf for det, den Afsdøde har forjet. — Der er endnu et principielt Forhold, som jeg vil omtale. Der har undertiden i Lovgivningen været en vis Tilbøielighed til for Næmheds Skyld at lægge Afgjørelsen af saadanne Retsspørgsmaal hen til Administrationen, som egentlig hørte under Domstolen. Saa ofte som det er fremkommet i den Tid, jeg har siddet i Rigsdagen, har jeg søgt at bekæmpe det, og dette vil jeg ogsaa gjøre ved denne Leilighed. Jeg siger herved blandt Andet til Bestemmelsen i § 5 om, at Spørgsmaal om, hvorvidt en Udlændings Ophold kan anses for midlertidigt eller for at være af en saadan Bestaenhed, at det maa anses som fast og derfor betingende en Skattepligt for ham, skal afgjøres af Indenrigsministeren. Det er jo et ligefremt Retsspørgsmaal her er Tale om, og jeg tillader mig at gjøre opmærksom paa, at denne Bestemmelse i § 5 synes mig at staa i en meget lidet ønskelig Harmoni, om end ikke lige i Modstrid med Bestemmelsen i § 29, 2det Stykke, hvori det jo hedder, at, naar Noget ikke anser sig skattepligtig i en Kommune, hvori han er ansat til Skat, kan han bringe dette Spørgsmaal til Domstolens Afgjørelse. Naar det er Tilfældet, maa ogsaa en Udlænding, der anser sig for ikke at være skattepligtig i den Kommune, hvor han er ansat til Skat, kunne bringe dette Spørgsmaal under Domstolens Paafjendelse. Jeg tror altsaa, der er en Uoverensstemmelse mellem disse to Paragrafer. Der er endnu en anden Paragraf, nemlig § 34, som jeg næsten har endnu større Betænkelighed ved i den Retning, som jeg her omtaler. Følge denne Paragraf kan Indenrigsministeren paa-